

**Přikládáme v plném znění podobu druhého osvobozujícího
rozsudku pro město Harrachov v kauze J.F. World Brokers. Bližší
komentář k vybraným bodům se pokusíme vám přinést co
nejdříve.** Portál Vasharrachov.cz

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	05/29/2013
Spisová značka:	32 Cdo 937/2012
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2013:32.CDO.937.2012.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Obec Smlouva o úvěru
Dotčené předpisy:	§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 205a odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 211a o. s. ř. ve znění do 31.12.2012 § 39 obč. zák. § 15 předpisu č. 92/1991Sb. ve znění do 12.08.1993 předpisu č. 367/1990Sb. ve znění do 19.07.1994
Kategorie rozhodnutí:	C

32 Cdo 937/2012

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Gajdziokové a soudců JUDr. Miroslava Galluse a JUDr. Pavla Příhody v právní věci žalobkyně **J. F. WORLD BROKERS s. r. o.**, se sídlem v Praze 4, Ctíradova 508/1, identifikační číslo osoby 62 91 21 43, zastoupené JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem v Praze-Karlíně, Sokolovská 5/49, proti žalovaným **1) městu Harrachov**, se sídlem v Harrachově 150, identifikační číslo osoby 00 27 56 97, zastoupenému Mgr. Ing. Jindřichem Hrochem, advokátem se sídlem v Praze 4, Bohuslava ze Švamberka 1284/12 a **2) České republice - Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, identifikační číslo osoby 00 00 69 47, zastoupené JUDr. Václavem Mrzenou, advokátem se sídlem v Praze 2, Svobodova 136/9, o zaplacení částky 16,799.909,- Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 42 Cm 23/2006, o dovoláních žalovaných 1) a 2) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2011, č. j. 9 Cmo 489/2008-959, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2011, č. j. 9 Cmo 489/2008-959, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. června 2008, č. j. 42 Cm 23/2006-728, ve výroku

pod bodem I., II. a III., **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou soudu dne 17. května 1994 se původní žalobkyně Agrobanka Praha, a. s. (dále jen „banka“) domáhala zaplacení částky 16,799.909,- Kč s úroky z prodlení jako nesplaceného úvěru poskytnutého Crystalexu, státnímu podniku „v likvidaci“ před jeho privatizací v roce 1993 smlouvou o úvěru č. 415 uzavřenou 4. ledna 1993.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 2. června 2008,

č. j. 42 Cm 23/2006-728 (v pořadí čtvrtým v této věci), uložil žalovanému 1) zaplatit žalobkyni částku 16,799.909,- Kč s 25% úrokem z prodlení od 1. dubna 1994 do zaplacení a náhradu nákladů řízení (výrok I.), proti žalované 2), žalované 3), kterou byla společnost CRYSTALEX a. s., a žalovanému 4), jímž byl Crystalex, státní podnik „v likvidaci“, žalobu zamítl (výroky II., IV. a VI.) a rozhodl o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanými 2), 3) a 4) [výroky III., V. a VII.].

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1) banka uzavřela 4. ledna 1993 se s. p. Crystalex smlouvu o úvěru č. 415 (dále jen „smlouva o úvěru“), na základě které mu poskytla krátkodobý úvěr na oběžné prostředky ve výši 30.000.000,- Kč převodem na jeho běžný účet 5. ledna 1993. Úvěr měl být splacen do 21. prosince 1993. Pro případ prodlení se splácením úvěru byl sjednán úrok z prodlení ve výši 33 %. Z úvěru zůstalo nesplaceno 16,799.909,- Kč;

2) usnesením vlády České republiky č. 171 ze 14. dubna 1993 byl schválen privatizační projekt č. 23868 (dále jen „privatizační projekt“), aktualizovaný k 31. březnu 1993, kterým byl privatizován závod 07 Harrachov s. p. Crystalex. Ministerstvo pro správu národního majetku a jeho privatizaci schválilo 11. června 1993 pod č. j. 620/2372/93 dodatek k privatizačnímu projektu, podle něhož měly být privatizovány rozestavěné bytové jednotky v k. ú. Harrachov, rozestavěný dům č. p. 96 na stav. parc. č. 49 v k. ú. Harrachov a historická sbírka sklárny závodu 07 Harachov bezúplatným převodem na žalovaného 1);

3) součástí privatizačního projektu byla rozvaha privatizovaného závodu zpracovaná k 30. dubnu 1993, podle níž aktiva i pasiva činila 21,736.000,- Kč, přičemž pasiva představoval jen bankovní úvěr. Shodný rozsah aktiv a pasiv byl zachycen i v aktualizaci privatizačního projektu zpracované k 17. květnu 1993 a ve formuláři 4F privatizačního projektu z 8. června 1993;

4) rozhodnutím č. 591/93 Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky ze 14. července 1993 byla převedena ke dni 1. srpna 1993 část privatizovaného majetku s. p. Crystalex vymezeného formulářem 4F privatizačního projektu (šlo o majetek určený v dodatku k privatizačnímu projektu) podle ustanovení § 10 odst. 1 a § 11 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, v rozhodném znění (dále též jen „zákon“), ze s. p. Crystalex na Fond národního majetku České republiky (dále též jen „Fond“) s tím, že hodnota majetku je nulová a bude aktualizována ke dni převodu majetku. Řediteli s. p. Crystalex bylo uloženo zpracovat ke dni převodu majetku na Fond účetní závěrku;

5) z účetní rozvahy pro závod 07 Harrachov k 31. srpnu 1993 (opraveno na 31. července 1993) vyplývá, že aktiva a pasiva činí 16,889.000,- Kč, v pasivech byly vykázány úvěry ve výši 16,800.000,- Kč. Účetní závěrka byla zpracována auditorem Ing. K.;

6) Fond jako převádějící a žalovaný 1) jako přejímající uzavřeli 1. srpna 1993 dohodu o bezúplatném převodu majetku (dále jen „dohoda o převodu“), kterou byl na přejímajícího převeden dům č. p. 96 na stav. parc. č. 49, rozestavěné stavby obytných domů a historická sbírka sklárny Harrachov s tím, že hodnota majetku k 31. březnu 1993 je nulová a bude upřesněna podle účetní závěrky. Nabyvatel v bodě III. prohlásil, že přebírá veškerá práva a povinnosti ze schváleného privatizačního projektu a zákona č. 92/1991 Sb. související s převáděným majetkem;

7) podle zápisu o předání majetku vyhotoveného podle § 19 až § 21 zákona nebyly zjištěny rozdíly v předávaném majetku oproti účetní rozvaze zpracované auditorem Ing. K. k 31. červenci 1993, aktiva činila 16,889.618,- Kč, cizí zdroje 16,799.909,- Kč a účetní hodnota majetku 89.709,- Kč. V bodě 7 zápisu se výslovně uvádí, že nabyvatel prohlašuje, že přebírá veškerý majetek uvedený v tomto zápise se všemi právy a povinnostmi, včetně všech pohledávek a závazků v souladu s privatizačním projektem č. 23868. Předmětem převodu je ve smyslu § 15 odst. 1 zákona i závazek ze smlouvy o úvěru ve výši 16,799.909,-Kč. Zápis byl podepsán zástupcem Fondu, s. p. Crystalex a žalovaného 1);

8) přípisem z 18. října 1993 žalovaný 1) vyrozuměl banku o převzetí dluhu, v přípisech ze 16. prosince 1993 a 10. ledna 1994 uvedl, že nezpochybňuje povinnost úvěr splatit, nemá však dostatek finančních prostředků k úhradě;

9) ze zápisu z 11. ledna 1994 vyplývá, že bylo jednáno o úhradě dluhu i s Fondem, ten odmítl plnit z titulu ručení;

10) smlouvou o postoupení pohledávek uzavřenou 22. října 2003 mezi bankou a žalobkyní byla pohledávka ze smlouvy o úvěru postoupena žalobkyni.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že zákon č. 92/1991 Sb., ve znění zákona č. 541/1992 Sb., nevylučuje, aby na nabyvatele majetku přešel i závazek, který nelze pro jeho povahu přiřadit k žádnému konkrétnímu majetku privatizovaného subjektu. Z privatizačního projektu a dokumentů s ním souvisejících je nepochybné, že šlo o bezúplatný převod privatizovaného majetku právě proto, že převáděná aktiva byla vyvážena pasivy ve stejné výši. Výše pasiv odpovídala nesplacenému úvěru - k 30. dubnu 1993 21,736.000,- Kč, k 31. srpnu 1993 16,800.000,- Kč. Nebyl-li závazek z nesplaceného úvěru v privatizačním projektu výslovně specifikován, pak takový způsob zpracování privatizačního projektu, byl „naprosto obvyklý“. V zápise o předání a převzetí majetku jsou již pasiva ve výši odpovídající „privatizačnímu projektu“ konkretizována a závazek je označen jako nesplacený úvěr. Tomu odpovídá i následné chování stran, jež přechod závazku na žalovaného 1) respektovaly. Závazek z nesplaceného úvěru přešel na žalovaného 1) podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona. I když nejde o závazek související s privatizovaným majetkem, přechod závazku vyplývá z rozhodnutí o privatizaci, privatizačního projektu s dodatky a z účetních rozvah. Žalobkyně má proto právo na zaplacení částky 16,799.909,- Kč s 25% úrokem z prodlení. Podle smlouvy o úvěru mohla žalobkyně požadovat úroky z prodlení ve výši až 33%.

Proti žalované 2), jež je právní nástupkyní původně žalovaného Fondu národního majetku České republiky, soud prvního stupně žalobu zamítl jako předčasnou s odkazem na ustanovení § 15 odst. 3 zákona, podle něhož Fond ručil až do výše získané hodnoty privatizovaného majetku svým majetkem za splnění závazku nabyvatelem, a to po dobu jednoho roku od okamžiku přechodu závazku na nabyvatele. Toto ustanovení bylo zákonem č. 224/1994 Sb. (nabyl účinnosti 6. prosince 1994), kterým se mění a doplňuje zákon č. 92/1991 Sb., doplněno tak, že věřitel nabyvatele privatizovaného majetku se může na Fondu domáhat splnění závazků vzniklých před 13. srpnem 1993, které na nabyvatele přešly v rámci privatizace, až po vyčerpání všech právních prostředků vůči nabyvateli privatizovaného majetku, včetně výkonu rozhodnutí a konkursu.

Zamítnutí žaloby proti žalované 3) společnosti CRYSTALEX a. s. a žalovanému 4) Crystalexu, s. p. soud prvního stupně odůvodnil nedostatkem jejich pasivní věcné legitimace.

K odvolání žalobkyně a žalovaného 1) Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 24. března 2010, č. j. 9 Cmo 489/2008-803, ve znění opravného usnesení ze dne 12. dubna 2010, č. j. 9 Cmo 489/2008-814, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. tak, že žalovaný 1) a žalovaná 2) jsou povinni zaplatit žalobkyni částku

16,799.909,- Kč s tím, že plněním jednoho z nich zaniká povinnost druhého a že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobkyni 25% úrok z prodlení z částky 16,799.909,- Kč od 1. dubna 1994 do zaplacení. V části výroku II., kterým byla proti žalované 2) zamítnuta žaloba o zaplacení úroku z prodlení z částky 16,799.909,- Kč, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (první výrok). Ostatní výroky se týkaly původně žalovaných 3) a 4) a jejich nákladů řízení.

Odvolací soud považoval skutková zjištění soudu prvního stupně za dostatečná pro závěr o pasivní legitimaci žalovaného 1) a žalované 2). Uvedl, že proces privatizace s. p. Crystalex, tj. vymezení privatizovaného majetku (závodu 07 Harrachov) a vydání rozhodnutí příslušných orgánů o přechodu majetku na určenou osobu, probíhal v souladu s postupem upraveným právními předpisy, zejména zákonem č. 92/1991 Sb. V procesu privatizace nedochází k převodu majetku na základě smlouvy, ale jde o přechod majetku ze zákona a k účinnému přechodu dojde při splnění zákonných podmínek.

Námitku, podle níž starosta města neměl k úkonům učiněným v souvislosti s převzetím privatizovaného majetku, a tím i k převzetí závazku ze smlouvy o úvěru, předchází souhlas zastupitelstva města podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (dále též jen „zákon o obcích“), odvolací soud nepovažoval za důvodnou s tím, že v procesu privatizace nedochází k nabytí majetku a s ním souvisejících závazků dvoustranným právním úkonem - smlouvou – ale právním důvodem nabytí majetku je příslušné rozhodnutí správního orgánu učiněné v souladu s právními předpisy.

Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že žaloba je důvodná i proti žalované 2), jež je právní nástupkyní Fondu, a to jako ručitelce podle ustanovení § 15 odst. 3 zákona ve znění účinném ke dni uzavření dohody o převodu.

K dovoláním obou žalovaných Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29. března 2011, sp. zn. 32 Cdo 2858/2010, dovolání žalovaného 1) proti části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou byl změněn a potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v bodě II. výroku ve věci samé ve vztahu k žalované 2), a proti druhému, čtvrtému a šestému výroku odmítl a rozsudek odvolacího soudu zrušil v prvním výroku s výjimkou části, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby o zaplacení úroku z prodlení proti žalované 2), dále ve třetím a pátém výroku a v tomto rozsahu věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení se závazným názorem vycházejícím z judikatury dovolacího soudu, podle něhož rozhodnutí vlády České republiky o privatizaci na základě privatizačních projektů je rozhodnutím jménem státu jako vlastníka majetku o tom, jak bude s tímto majetkem naloženo. Nemá tedy povahu rozhodnutí správního orgánu vydaného ve správním řízení a nejde o rozhodnutí o právu a povinnosti fyzické nebo právnické osoby. K založení právního vztahu dochází teprve převodem vlastnického práva k privatizovanému majetku a pro posouzení nároku žalobkyně je rozhodující, zda závazek ze smlouvy o úvěru, přešel-li na Fond, byl z Fondu převeden na žalovaného 1). V dané věci právním důvodem převodu závazku mohla být jen dohoda o převodu, k níž byl sepsán zápis o převzetí majetku, a nebyl-li závazek v dohodě o převodu uveden, pak práva a závazky, která přecházejí spolu s privatizovaným majetkem, určuje ustanovení § 15 odst. 1 zákona. Byla-li nabyvatelem majetku, příp. i závazku ze smlouvy o úvěru, obec, je třeba úkony učiněné starostou obce v souvislosti s nabytím a převzetím

majetku posoudit podle příslušných ustanovení zákona o obcích, ve znění účinném k datu, kdy tyto úkony byly učiněny. Tímto posouzením se odvolací soud nezabýval. Zákonné ručení Fondu podle ustanovení § 15 odst. 3 zákona mohlo vzniknout jen tehdy, přešel-li závazek k úhradě dluhu ze smlouvy o úvěru na žalovaného 1).

Po vrácení věci Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek soudu prvního stupně v bodu I. výroku a v bodu II. výroku v části, ve které byla žaloba zamítnuta proti žalovanému 2) v rozsahu 16,799.909,- Kč tak, že žalovaní 1) a 2) jsou povinni zaplatit žalobci částku 16,799.909,- Kč s tím, že plněním jednoho z nich zaniká povinnost druhého. Dále rozhodl, že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobkyni 25% úrok z prodlení z částky 16,799.909,- Kč od 1. dubna 1994 do zaplacení, změnil jej v bodu I. výroku v části týkající se nákladů řízení, v bodě III. výroku rovněž o nákladech řízení (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího a dovolacího řízení mezi žalobkyní a žalovaným 1) a žalobkyní a žalovaným 2) [druhý výrok].

Odvolací soud shledal novým ve smyslu ustanovení § 205a odst. 1 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a proto nepřipustným tvrzení žalovaného 1), obsažené poprvé v jeho podání z 12. února 2010, doručeném odvolacímu soudu 24. března 2010, o tom, že obecní zastupitelstvo nedalo souhlas k uzavření dohody o převodu. Dodal, že z žádného právního předpisu neplyne povinnost členů obecního zastupitelstva spolupodepsat se starostou smlouvu o převodu majetku. Žalobkyně unesla břemeno tvrzení i břemeno důkazní, tvrdila-li, že jménem žalovaného 1) podepsal dohodu starosta obce, a předložila-li tuto dohodu. Netvrdí-li obec, že k dohodě nebyl dán souhlas členů zastupitelstva, není úkolem soudu v řízení ovládaném projednací zásadou, aby sám zjišťoval - nevyšlo-li to v řízení najevo - zda souhlas byl dán. Nebylo proto ani povinností soudu, aby podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. poučil žalovaného 1) o chybějících tvrzeních.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu odvolací soud uvedl, že otázka, zda a které závazky přecházejí na privatizanta, je otázkou skutkovou, nikoliv právní. Rekapituloval, že privatizační projekt byl schválen usnesením vlády České republiky č. 171 ze 14. dubna 1993, jeho dodatek rozhodnutím Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci č. 620/2372/93 z 11. června 1993. Na tento dodatek, obsahující i položku pasiv - úvěru - ve výši 18,595.211,- Kč, odkazuje rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu České republiky č. 591/1993 ze 14. července 1993 o převodu části privatizovaného majetku k 1. srpnu 1993 v rozsahu formuláře F - majetku závodu 07 Harrachov - na Fond. Přestože charakter úvěru nebyl v listinách přesně uveden, je nepochybné, že šlo o dluh ze smlouvy o úvěru. Existence jiného úvěru nebyla tvrzena, tím méně prokázána. Předmětný úvěr byl součástí privatizačního projektu a je rovněž nesporné, že privatizujícím byl žalovaný 1). Dluh z úvěru nesouvisel úzce z věcného hlediska s majetkem nabytým žalovaným 1), avšak s ohledem na listiny a rozhodnutí vydaná a učiněná v privatizačním procesu je dána souvislost organizační a ekonomická (finanční) s privatizovaným majetkem podle ustanovení § 15 zákona. Dluh z úvěru tudíž byl převeden na žalovaného 1). S ohledem na tato zjištění odvolací soud uzavřel, že závazek ze smlouvy o úvěru přešel na žalovaného 1), neboť lze dovodit souvislost mezi tímto závazkem a převádným majetkem. Byla současně splněna podmínka převodu tohoto závazku na žalovaného 1) dohodou o převodu vzhledem k uvedeným souvislostem.

K důvodnosti žaloby proti žalované 2) odvolací soud uvedl, že právní úprava ručení Fondu doznala od doby účinnosti zákona změny. Ve znění účinném od 1. dubna 1991 do 12. srpna 1993 se k přechodu závazku nevyžadoval souhlas věřitele a Fond ručil svým majetkem za splnění závazku nabyvatelem privatizovaného majetku po dobu jednoho roku od okamžiku přechodu závazku na nabyvatele. Ze znění účinného od 13. srpna 1993 do 5. prosince 1994 bylo vypuštěno zákonné ručení Fondu. V důsledku této právní úpravy tak Fond ručil pouze za ty závazky, u

kterých zákonné ručení vzniklo nejpozději do 12. srpna 1993. V dané věci tak tomu je, protože privatizovaný majetek i se závazky přešel na nabyvatele 1. srpna 1993.

Odvolací soud uzavřel, že podle ustanovení § 306 odst. 1 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) je žalobkyně oprávněna domáhat se splnění závazku i proti žalované 2), jako právní nástupkyni Fondu, když dlužník nesplnil svůj závazek ani v přiměřené době poté, co byl písemně vyzván k plnění. Splatnost ručitelského závazku nastala podle § 340 odst. 2 obch. zák. poté, kdy byl Fond jako ručitel písemně vyzván k zaplacení, což se stalo nejpozději doručením žaloby 27. června 1994. Z toho důvodu byl rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalované 2) změněn tak, že byla zavázána k úhradě žalované částky.

Dále dospěl k závěru, že žaloba je důvodná i co do 25% úroku z prodlení ve vztahu k žalovanému 1), byl-li ve smlouvě o úvěru dohodnut úrok z prodlení až ve výši 33 % ročně. Žalobkyně tak požaduje úrok z prodlení nižší, než byl dohodnut ve smlouvě o úvěru.

Proti části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalovanému 1) a proti části druhého výroku o nákladech řízení podal žalovaný 1) dovolání, odkazuje co do přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a co do důvodu na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Současně tvrdí, že řízení je postiženo zásadními vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Dovolatel namítá, že odvolací soud se nevypořádal s tím, zda závazek ze smlouvy o úvěru mohl přejít na dovolatele dohodou o převodu; tato dohoda ani jiná smlouva neobsahovala zmínku o závazku ze smlouvy o úvěru. Odvolací soud dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci, když dovodil, že závazek ze smlouvy o úvěru přešel na dovolatele podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, přestože bylo v řízení nesporné, že prostředky poskytnuté na základě smlouvy o úvěru byly s. p. Crystalex použity na zaplacení pojistného a odvodu z mezd ve prospěch státního rozpočtu, tudíž závazek nesouvisel s privatizovaným majetkem. Odvolacímu soudu vytýká, že se nezabýval nedostatkem souhlasu zastupitelstva obce s nabytím a převzetím majetku, ačkoliv nedostatek souhlasu měl za následek absolutní neplatnost takového úkonu podle ustanovení § 39 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), ani tvrzením žalobkyně, že Crystalex a. s. hradila úroky z úvěru i v roce 1994, tedy poté, co závazek měl přejít na dovolatele, a podle ustanovení § 407 odst. 2 obch. zák. tímto částečným plněním došlo k uznání závazku.

Přípustnost dovolání spatřuje dovolatel v posouzení otázek, které dosud nebyly v rozhodovací činnosti dovolacího soudu řešeny. Jde o otázku, zda na nabyvatele může být převeden dvoustranným právním úkonem závazek nesouvisející s převáděným majetkem ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona, není-li ve smlouvě specifikován. Dovolatel podrobně argumentuje ve prospěch názoru, že v dohodě nebyl žádný závazek specifikován a nesouvisel s převedeným majetkem vymezeným v bodu I. dohody o převodu. Přesto odvolací soud nerespektoval závazný právní názor dovolacího soudu vyjádřený v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, nezabýval se obsahem dohody o převodu a nepřiměřeným rozšiřujícím výkladem dovodil, že závazek na dovolatele přešel.

Dovolatel dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že závazek ze smlouvy o úvěru na dovolatele přešel i podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona odůvodněný souvislostí mezi závazkem a převáděným majetkem, která podle odvolacího soudu vyplývá z privatizačních dokumentů. Ani v této otázce tak odvolací soud nerespektoval závazný právní názor dovolacího soudu a jeho judikaturu.

Dovolatel zdůrazňuje, že povinností soudu je zkoumat z úřední povinnosti neplatnost dohody o převodu, namítl-li již v řízení před soudem prvního stupně, že uzavření dohody nepředcházelo

souhlas příslušného orgánu obce. S odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. dubna 2001, sp. zn. IV. ÚS 576/2000 a další rozhodnutí Ústavního soudu uvádí, že odvolací soud se touto otázkou nezabýval, přestože námitku nedostatku souhlasu příslušného orgánu obce s převzetím závazku, který měl být specifikován v dodatku k privatizačnímu projektu č. 23868, uplatnil již v podání ze dne 31. srpna 1994, tj. v řízení před soudem prvního stupně, a dále ve vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 24. listopadu 1994. Zdůrazňuje, že soudu byl důvod neplatnosti dohody o převodu procesně korektním způsobem sdělen, měl se jím zabývat a posoudit namítaný nedostatek souhlasu orgánu obce s uzavřením dohody o převodu, resp. s převzetím závazku, a posoudit otázku absolutní neplatnosti. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož tvrzení o tom, že obecní zastupitelstvo nedalo souhlas k uzavření dohody o převodu, bylo obsaženo až v podání ze dne 12. února 2010, doručeném odvolacímu soudu dne 24. března 2010, a jde tak o tvrzení nové, a proto nepřípustné podle ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. Poznává, že nenamítal nedostatek souhlasu zastupitelstva obce s nabytím majetku, ten byl dán 6. května 1993, ale s převzetím závazku ze smlouvy o úvěru. Podotýká, že odvolací soud se absolutní neplatností dohody o převodu nezabýval ani přesto, že mu toto bylo výslovně uloženo dovolacím soudem.

Dovolatel dále považuje za otázku zásadního právního významu, zda lze rozhodnout o přistoupení dalšího žalovaného do řízení na návrh žalobkyně ze dne 30. dubna 1996 po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem, zda lze žalobu rozšířit o úroky z prodlení (podáním ze dne 25. září 1996) a zda lze podat žalobu z opatrnosti proti více žalovaným.

Dovolatel tvrdí, že v řízení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když odvolací soud nerespektoval závazný právní názor dovolacího soudu vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku, a namítá vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, spočívající ve změně obsazení senátu, který věc rozhodoval v předchozím odvolacím řízení, aniž byl dodržen postup podle ustanovení § 119 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 215 odst. 2 o. s. ř., a v okolnosti, že o změně žaloby bylo rozhodnuto poprvé až v roce 2008.

Dovolatel navrhuje, aby v případě opětovného zrušení rozsudku odvolacího soudu byla věc přikázána jinému senátu Vrchního soudu v Praze z důvodu nerespektování závazného právního názoru dovolacího soudu a zmíněných závažných procesních vad. Dovolatel vyjadřuje důvodné pochybnosti o nepodjatosti JUDr. D., resp. senátu, který rozhoduje spor, vyvolané postupem odvolacího soudu v řízení, dále obsahem odůvodnění rozsudku a nedůvodným nevyhověním žádosti dovolatele o odročení jednání o odvolání.

Vzhledem k těmto skutečnostem navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Proti části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou byl změněn ve vztahu k žalované 2) zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně, podala žalovaná 2) dovolání, opírající přípustnost o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a důvodnost o ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a odst. 3 o. s. ř.

Dovolatelka nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož závazek ze smlouvy o úvěru přešel na žalovaného 1) jako závazek související s privatizovaným majetkem, který byl zahrnut v privatizačním projektu č. 23868, a jediným privatizantem byl žalovaný 1). Z provedených důkazů vyplývá, že bylo rozhodnuto o privatizaci majetku s. p. Crystalex, závodu 07 Harrachov dvěma subjekty, z nichž jedním byl JUDr. F. N. podle privatizačního projektu č. 23868 a druhým byl žalovaný 1) podle dodatku k projektu č. 23868. Zjištění odvolacího soudu o tom, že privatizantem byl jen žalovaný 1) a že souvislost závazku s majetkem privatizovaným žalovaným 1) je dána tím,

že závazek ze smlouvy o úvěru byl součástí privatizačního projektu č. 23868, když majetek podle tohoto projektu privatizoval JUDr. N., tak nemá oporu v provedeném dokazování.

Zabývají se výkladem ustanovení § 15 odst. 3 zákona, podle něhož Fond ručí až do výše získané hodnoty privatizovaného majetku, dovolatelka dovozuje, že Fondem získanou hodnotou je částka, kterou Fond za převod majetku obdrží a která se stává součástí jeho majetku, jímž za splnění závazku nabyvatelem privatizovaného majetku ručí. V případě bezúplatného převodu majetku je pak ručení nulové. V krajním případě lze toto ustanovení vyložit tak, že je-li privatizovaným majetkem souhrn aktiv a pasiv, pak získanou hodnotou takového majetku je rozdíl mezi jeho aktivy a pasivy. Převyšují-li aktiva pasiva, nastupuje ručení do výše aktiv převyšujících pasiva. Odvolací soud aplikované ustanovení nesprávně vyložil, dovodil-li, že majetkem je nutno rozumět jeho aktiva, a nevypořádal se s námitkou rozsahu ručení. Přešel-li závazek ze smlouvy o úvěru na žalovaného 1), dovolatelka za splnění závazku neručí, resp. ručí maximálně do výše 89.709,- Kč podle účetní hodnoty majetku uvedené v zápisu o předání majetku.

Dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud v napadeném rozsahu zrušil rozsudek odvolacího soudu a v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně v obsáhlém vyjádření k dovolání žalovaného 1) považuje důvody dovolání za uměle konstruované. Má za to, že odvolací soud se řídil závazným právním názorem dovolacího soudu obsaženým v předchozím zrušovacím rozhodnutí. Z úvah odvolacího soudu je zřejmé, že existenci závazku ze smlouvy o úvěru dovodil ze všech podkladů, které tvoří součást privatizačního projektu. V rozvaze k privatizačnímu projektu je tento závazek jako dlouhodobý specifikován částkou, která odpovídá výši dluhu ze smlouvy o úvěru, přičemž jiný závazek tyto podklady ani rozvaha neobsahují. Odvolací soud správně dovodil, že závazek byl součástí privatizovaného majetku a přešel na stát. V souladu s názorem Nejvyššího soudu odvolací soud neodděloval dohodu o převodu jako samostatný dokument, ale spojoval ji se zápisem o předání majetku. Závazek ze smlouvy o úvěru byl v zápise o předání majetku podepsán oběma účastníky, který tvoří součást dohody, výslovně číselně specifikován. Neobstojí ani argumentace dovolatele, že nebyl dán souhlas zastupitelstva obce s převzetím závazku, neboť samostatná dohoda o převzetí závazku nikdy neexistovala, její existence nebyla tvrzena, proto se takovou dohodou a předchozím souhlasem k ní soudy nezabývaly. Žalobkyně se dále obsáhle a podrobně vyjadřuje ve prospěch závěru odvolacího soudu k námitce, že závazek ze smlouvy o úvěru neměl žádnou souvislost s privatizovaným majetkem, a proto na dovolatele nemohl přejít podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona. Dovolání žalovaného 1) považuje za nepřípustné a navrhuje, aby bylo odmítnuto.

Vzhledem k datu vydání rozsudku odvolacího soudu se pro dovolací řízení uplatní - v souladu s bodem 7. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2012.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval dovoláním žalovaného 1).

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé ve vztahu k žalovanému 1), o něž jde i v projednávané věci, lze obecně opřít o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř.

Dovolání žalovaného 1) není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., jelikož podmínky tohoto ustanovení nebyly v projednávané věci naplněny. Soud prvního stupně sice rozhodl ve věci samé jinak, než ve svém dřívějším rozsudku ze dne 4. prosince 1997, č. j. 25 cm 230/94-268, který byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. prosince 2007, č. j. 9

Cmo 325/2007-652, nikoliv však proto, že by byl vázán právním názorem odvolacího soudu. Důvodem zrušení rozsudku soudu prvního stupně byl nesprávný procesní postup při dokazování.

Dovolání žalovaného 1) tak může být přípustné jen při splnění předpokladů stanovených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tj. dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), proto při zkoumání, zda napadené rozhodnutí má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2004, sp. zn. 21 Cdo 451/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2004, pod číslem 132).

Otázku zásadního právního významu napadeného rozhodnutí neotvírají námitky, že o návrhu na přistoupení dalšího žalovaného do řízení (ze dne 30. dubna 1996) bylo rozhodnuto poté, kdy rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno odvolacím soudem, že žaloba byla rozšířena o úroky z prodlení a podána proti více žalovaným jen z opatrnosti, dále že došlo ke změně obsazení senátu, který věc rozhodoval v předchozím odvolacím řízení, aniž byl dodržen postup podle ustanovení § 119 odst. 3 a § 215 odst. 2 o. s. ř., a že o změně žaloby bylo rozhodnuto až v roce 2008. Nehledě k tomu, že při posuzování zásadního právního významu napadeného rozhodnutí se nepřihlíží k okolnostem dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., vztahují se uvedené výtky dovolatele, podřaditelné právě tomuto dovolacímu důvodu, k řízení před soudem prvního stupně do vydání v pořadí třetího rozsudku ve věci a k předchozímu odvolacímu řízení, v němž byl vydán rozsudek následně zrušený dovolacím soudem. I kdyby k dovolatelem tvrzeným pochybením došlo (a Nejvyšší soud ponechává stranou posouzení, zda skutečně šlo o vady), nejde o vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jež je dovolacím soudem nyní přezkoumáváno.

Otázka, zda závazek ze smlouvy o úvěru mohl být převeden na dovolatele dohodou o převodu, neobsahovala-li zmínku o závazku ze smlouvy o úvěru a závazek byl obsažen až v zápise o předání majetku, který byl sepsán k dohodě, zásadní význam napadeného rozhodnutí po právní stránce nezakládá, neboť odvolací soud řešil tuto otázku v souladu s judikaturou dovolacího soudu. V rozsudku ze dne 28. srpna 2008, sp. zn. 29 Odo 1264/2006, in www.nsoud.cz (ve skutkově obdobné věci), Nejvyšší soud uzavřel, že i když není závazek ve smlouvě o převodu majetku uveden, ale je obsažen v zápise o předání a převzetí majetku, který byl zpracován podle ustanovení § 19, § 20 a § 21 zákona č. 92/1991 Sb., a to ve vztahu ke smlouvě o převodu majetku, je souvislost závazku s privatizovaným majetkem nepochybná, přičemž nabyvatelka výslovně potvrdila „převzetí“ majetku podle zápisu, včetně závazků v něm uvedených, což - ve vazbě na ujednání smlouvy o převodu majetku (o přechodu závazků na nabyvatelku podle aktualizovaného privatizačního projektu) - souvislost sporného závazku s privatizovaným majetkem potvrzuje.

V projednávané věci podle skutkových zjištění soudů nižších stupňů dohoda o převodu obsahuje v bodě III. ujednání, že strana přejímající přebírá veškerá práva a povinnosti ze schváleného privatizačního projektu a zákona č. 92/1991 Sb. související s převáděným majetkem. Ve schváleném dodatku k privatizačnímu projektu č. 23868 pak byla uvedena cizí pasiva

19,663.000,- Kč (k datu zpracování dodatku). V zápise o předání majetku, který byl zpracován na základě účetní závěrky k 16. září 1993, jsou cizí zdroje konkretizovány částkou 16,799.909,- Kč, jež je předmětem sporu. Nabyvatel zápis o převzetí majetku bez výhrad podepsal. Závěr odvolacího soudu, podle něhož závazek ze smlouvy o úvěru přešel na nabyvatele majetku dohodou o převodu, k níž byl sepsán zápis o převzetí majetku, je proto v souladu s judikaturou dovolacího soudu. O tom, že dovolatel neměl žádnou pochybnost, že závazek na něho přešel a o jaký závazek šlo, svědčí jeho následné jednání s bankou a přípisy týkající se úhrady závazku ze smlouvy o úvěru.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. Nejvyšší soud shledává [a potud má dovolání za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.] v řešení otázky, zda soud je povinen zabývat se (ne)platností smlouvy podle ustanovení § 39 obč. zák., jde-li o smlouvu uzavřenou za obec starostou obce, kterou odvolací soud posoudil v rozporu s judikaturou dovolacího soudu.

Podle ustanovení § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 13. května 2009, sp. zn. 26 Cdo 360/2008 (in www.nsoud.cz) dovodil, že absolutní neplatnost právního úkonu jako důsledek skutečnosti, že právní úkon je v rozporu se zákonem, působí přímo ze zákona (ex lege) a od počátku (ex tunc), takže subjektivní občanská práva a občanskoprávní povinnosti z takového úkonu vůbec nevzniknou. Absolutní neplatnosti se může dovolat ten, kdo jako dotčený má na tom právní zájem. Soud přihlíží k absolutní neplatnosti právního úkonu i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti. Ke stejnému závěru dospěl i v dalších svých rozhodnutích (srov. např. usnesení ze dne 15. dubna 2010, sp. zn. 30 Cdo 4734/2009, rozsudek ze dne 11. prosince 2003, sp. zn. 28 Cdo 1322/20003, rozsudek ze dne 28. června 2002, sp. zn. 28 Cdo 1083/2002 nebo rozsudek ze dne 18. října 1999, sp. zn. 23 Cdo 100/99, které jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu). Ke stejnému závěru dospěla i judikatura Ústavního soudu (srov. náleze ze dne 16. září 1998, sp. zn. II. ÚS 91/98, na který dovolatel poukazuje).

V projednávané věci je předmětem sporu závazek ze smlouvy o úvěru, který měl být dohodou o převodu (podle bodu III. této dohody), k níž byl sepsán zápis o předání majetku, v němž byl závazek specifikován, převeden na žalovaného 1), přičemž dohodu podepsal starosta města.

Oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce, tj. o tom, zda a jaký právní úkon obec učiní, bylo zákonem č. 367/1990 Sb., o obcích (ve znění účinném ke dni uzavření dohody o převodu) rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo. Smyslem právní úpravy rozhodování orgánů obce bylo poskytnout zvýšenou ochranu obecnímu majetku a podrobit kontrole právní úkony, jimiž je obec zavazována a kterými může dojít k obtížně odčinitelným zásahům do její majetkové sféry. Žádný z těchto orgánů však nemohl vystupovat jménem obce navenek. Toto oprávnění příslušelo (a přísluší i podle současné právní úpravy) výlučně starostovi, a proto také pouze starosta obce (města) mohl jménem obce uzavřít dohodu o převodu, kterou byl na obec převeden i závazek ze smlouvy o úvěru.

Odvolací soud se posouzením platnosti dohody o převodu, k níž byl sepsán zápis o předání majetku, z pohledu zákona o obcích nezabýval, spokojil se se zjištěním, že dohodu podepsal starosta města. Zaměnil tak způsob přijetí rozhodnutí orgánu obce (šlo-li o právní úkon, o němž příslušelo podle zákona o obcích rozhodnout příslušnému orgánu) s jeho následným vnějším vyjádřením.

Navíc odvolací soud nesprávně posoudil tvrzení žalovaného 1) v jeho podání ze dne 12. února 2010, jímž doplnil odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně o tom, že obecní zastupitelstvo nedalo souhlas k uzavření dohody o převodu, jako nepřipustné podle ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. K otázce, kdy jde z hlediska tohoto ustanovení o nové skutečnosti, se Nejvyšší soud vyjádřil v rozsudku uveřejněném pod číslem 27/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam dovedl, že pro závěr, zda skutečnosti, které byly uplatněny v odvolání, jsou z hlediska ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. nové, je rozhodné posouzení, zda byly některým účastníkem řízení uplatněny před soudem prvního stupně nebo zda v průběhu tohoto řízení jinak vyšly najevo.

Jak vyplývá z obsahu spisu, žalovaný 1) v podání ze dne 31. srpna 1994 (srov. č. l. 85-87 spisu) tvrdil, že město Harrachov nikdy nebylo s dodatkem k privatizačnímu projektu č. 23868 seznámeno a uvedený dodatek nebyl projednán v žádném orgánu města. Bylo-li o závazku ze smlouvy o úvěru rozhodnuto schválením dodatku k privatizačnímu projektu č. 23868, pak žalovaný 1), byť neobratně, ale zřetelně tvrdil, že orgány obce nerozhodovaly o dohodě o převodu, z jejíhož bodu III. vyplývá povinnost nabyvatele majetku k převzetí práv a povinností přiřazených k tomuto majetku dodatkem k privatizačnímu projektu.

Nezabýval-li se odvolací soud platností dohody o převodu z pohledu zákona o obcích, je jeho právní posouzení neúplné a proto nesprávné a dovolací důvod stanovený v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je naplněn.

Dovolán žalované 2) je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a je i důvodné, nikoliv však z důvodů uvedených v dovolání. Námitka, že závěr odvolacího soudu o tom, že závazek ze smlouvy o úvěru byl jako závazek související s privatizovaným majetkem zahrnut v privatizačním projektu č. 23868 a že privatizantem byl jen žalovaný 1), je nesprávný, když majetek závodu 07 Harrachov s. p. Crystalex byl privatizován dvěma subjekty, a to JUDr. F. N. majetek podle privatizačního projektu č. 23868 a žalovaným 1) majetek podle dodatku k tomuto privatizačnímu projektu, je neopodstatněná, neboť je zřejmé, že odvolací soud se dopustil jen formulační nepřesnosti v závěru druhého odstavce na str. 8 rozsudku, když na začátku téhož odstavce správně zmiňuje dodatek k privatizačnímu projektu a žalovaného 1) jako privatizanta majetku podle tohoto dodatku.

Dovolatelka se mýlí, dovozuje-li výkladem ustanovení § 15 odst. 3 zákona, že její ručení je nulové, v krajním případě že ručí jen do výše rozdílu mezi aktivy a pasivy žalovaným nabytého majetku. Otázkou rozsahu ručení podle ustanovení § 15 odst. 3 zákona se Nejvyšší soud zabýval v rozsudku uveřejněném pod číslem 148/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž dovedl, že pro určení výše pohledávky (včetně jejího příslušenství), za kterou stát (dříve Fond národního majetku České republiky) ručí věřiteli nabyvatele privatizovaného majetku, je rozhodný stav pohledávky v době, kdy na nabyvatele privatizovaného majetku přešla s privatizovaným majetkem.

Vzhledem k tomu, že posouzení povinnosti dovolatelky zaplatit žalovanou částku z titulu zákonného ručení je závislé na posouzení, zda závazek ze smlouvy o úvěru přešel na žalovaného 1), a toto posouzení odvolacím soudem bylo shledáno nesprávným, je dovolání dovolatelky důvodné.

Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem z důvodů výše uvedených není správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozhodnutí odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud zrušil v příslušném rozsahu i toto rozhodnutí a věc v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 3 věty druhé o. s. ř. vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud nepovažuje za důvodný návrh dovolatele na přikázání věci k dalšímu řízení jinému senátu Vrchního soudu v Praze odůvodněný tvrzením, že senát, který rozhodl znovu o odvolání, nerespektoval závazný právní názor dovolacího soudu vyjádřený v jeho kasačním rozhodnutí, neboť věc byla vrácena nikoliv odvolacímu soudu, ale soudu prvního stupně, a podle odůvodnění rozsudku odvolací soud se neřídil názorem dovolacího soudu proto, že považoval tvrzení dovolatele o neplatnosti dohody o převodu pro rozpor se zákonem o obcích za tvrzení nová, uplatněná v rozporu s ustanovením § 205a odst. 1 o. s. ř.

Námitka podjatosti předsedy senátu odvolacího soudu JUDr. L. D., resp. rozhodujícího senátu odvolacího soudu, odůvodněná skutečností, že nevyhověl žádosti dovolatele o odročení jednání, dále obsahem odůvodnění rozsudku a postupem v odvolacím řízení, je zjevně bezdůvodná s ohledem na ustanovení § 14 odst. 4 o. s. ř., podle něhož důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci.

V dalším rozhodnutí ve věci soudy nižších stupňů neopomenou judikaturu dovolacího soudu k platnosti právních úkonů obce.

Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243d odst. 1 část věty za středníkem a § 226 odst. 1 o. s. ř.).

O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci (§ 243d odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Hana Gajdzioková

předsedkyně senátu